

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1495/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божидара Вујичића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле З.К. из Б., чији је пуномоћник В.М., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр 4101/14 од 06.01.2015. године, у седници већа од 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр 4101/14 од 06.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 643/13 од 25.06.2014. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 01.01.2010. године до 31.10.2012. године, укупно 2.498.207,53 динара, у појединачним месечним износима наведеним овим делом изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да у корист тужиле уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања за спорни период на износе досуђене изгубљене зараде у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се тужена обавезе да јој за спорни период на име накнаде за одвојени живот исплати укупно 1.125.274,50 динара, на име трошкова превоза 226.000,00 динара и на име трошкова смештаја 1.114.097,00 динара, све са припадајућом законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 193.849,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр 4101/14 од 06.01.2015. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилца је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Будући да је тужба у овом предмету поднета 14.02.2013. године и да је побијана другостепена пресуда донета 06.01.2015. године, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија у смислу члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), којим је новелиран члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужилце као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужилце није дозвољена.

Тужбом од 14.02.2013. године тужилца је тражила исплату износа од 2.507.362,80 динара са припадајућом законском затезном каматом на име изгубљене зараде, 1.130.268,40 динара са припадајућом законском затезном каматом по основу неисплаћене накнаде за одвојени живот, 1.041.096,66 динара са припадајућом законском затезном каматом на име неисплаћене накнаде трошкова смештаја и на име трошкова превоза износ од 248.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Нижестепеним пресудама одбијен је део тужбеног захтева тужилце за исплату неисплаћене накнаде на име одвојеног живота, трошкова превоза и трошкова смештаја, укупно 2.465.371,50 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, који је новелиран чланом 13. Закона о изменама и допунама ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужилце није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**